

— Не знаеш ли ты Желя, кое Никола да ли сж тука сега въ града ?

— Никола, струва ми ся да е тука, защото го видѣхъ вчера, а Желя незнамъ отговори младый.

— Иди вижъ да ли сж тука или не, и—ако сж тука, кажи имъ да доджтъ.

— Добрѣ.

— Никому нищо не казвай.

— Твърдѣ добрѣ.

Слѣдъ малко время показахъ ся тія двама-та, изъ подъ разны уличкы и, единъ подиръ другъ, влѣзохъ въ двора. Тія мжжи, познати въ града Шюмень за влѣхвы, бѣхъ съвсѣмъ противоположни по тѣлосложеніе-то си. Единый отъ тѣхъ Желе, бѣше човѣкъ срѣдень рѣстъ, нъ виждаше ся да е здравъ и читѣвъ; негово-то мурго (въсчерно) лице и страшенъ поглѣдъ сочехъ, че тоя човѣкъ живѣе повече въ горж-тж съ дивы-тѣ звѣрове, а не при човѣцы. Другый Никола бѣше човѣкъ едъръ и пжргавъ; негова-та руса коса, що ся издигаше надъ високо-то му чело, правеше лице-то му попріятно; неговы сывы быстры очи неволно привличахъ сѣкы-го, Нъ, за злж честь, той прикжса хубость-тж си още въ младость, и заедно съ неж зарови ся въ чърнж-тж земж.... Една година слѣдъ това приключеніе, той заедно съ другы злодѣи улавя ся отъ правителство-то и ся запира въ тѣмницж,